

Libris.RO

Respect pentru oameni și cărți

Holly Webb

MILLY, PISICUȚA RĂPITĂ

Ilustrații de Sophy Williams

Traducere de Justina Bandol

Capitolul unu

– Laura! Laura! strigă Tia și îi făcu semn cu mâna, luând-o la fugă pe stradă, la întoarcerea de la școală.

Vecina ei se ridică și-i făcu și ea cu mâna. Laura planta ceva în grădina din față, și frumosul ei motan, Charlie, ședea alături, privind bănuitor pământul răscolit.

Tia veni în fugă până în dreptul lor și se aplecă peste gard. Din urmă o ajunse gâfâind și Christy, sora ei mai mică.

– Nu mai alerga așa repede! se plânse ea.

– Scuze! spuse Tia, luând-o de mână.
Laura, ghici ce veste am!

Vecina zâmbi.

– Ce veste? Pare să fie bună.

Tia dădu din cap aprobator.

– Cea mai bună! Mami și tati au zis
că putem să ne luăm și noi o pisică!

Christy se roti în loc, țopăind de
bucurie.

– O pisică! O pisică! fredonă ea.

– Aaaa, ce frumos! zise Laura cu chipul strălucind. O să fiți niște stăpâne ideale. V-ați descurcat de minune când ați venit cu mama voastră să-i dați de mâncare lui Charlie, cât am fost plecată. La întoarcere l-am găsit cam morocănos – eu nu cred că l-am răsfățat vreodată așa cum ați făcut-o voi atunci. Laura ridică surprinsă privirea, căci motanul ei sărise deodată sus, pe movița de pământ. Ah, Charlie! Încetează! Nu-ți trebuie așa ceva, prostuțule!

– Ce este?

Tia încercă să vadă ce lovea Charlie cu lăbuța.

– O râmă. Nu, n-o mânca! Aaaaah!

Laura îl luă pe sus cu o mână și îi scutură țărâna de pe labe. Mica târâtoare se grăbi să dispară.

– Mănâncă *râme*?

Christy se uita uimită la motan pe deasupra gardului scund de cărămidă.

Laura zâmbi strâmb.

– Mănâncă orice. Mai ales chestii care se zvârcolesc. Cam așa sunt pisicile bengaleze. Își vâră nasul peste tot.

– Deci Charlie e o rasă specială? întrebă Tia cu un aer gânditor. Nu cred c-am mai văzut vreo pisică asemănătoare. Parcă-i o panteră.

– Exact. Laura aprobă din cap și puse motanul pe zid, ca fetele să-l admire, iar el se așează în fund, cu coada înfășurată peste labe și cu botul în vânt, ca la fotograf. Pisicile bengaleze provin din pisicile-leopard, niște pisici sălbatice asiatice, de talie mică, care au pete exact ca leoparzii – panterele, adică. Dar există și bengaleze cu desene în spirală.

Tia întinse mâna spre Charlie și tatăi din buze ca și cum l-ar fi sărutat.

Motanul se uită lung la ea. Își ținea ochii mișiți, ceea ce-l făcea să pară foarte înfumurat, dar fetei i se părea că, de fapt, era rușinat că nu i se dăduse voie să mănânce râma.

El o mai măsură gânditor timp de câteva secunde, apoi se ridică și pași delicat pe coama gardului, pentru ca ea să-l poată mângâia.

– Ești cel mai frumos motan din lume, murmură Tia și-i aruncă o privire Laurei. Blana aproape că-i scânteiază când te uiți în lumina soarelui.

– Da, are așa-numitul luciu, încuviință Laura din cap. O mulțime de pisici bengaleze sunt așa, spuse ea, mângâindu-l pe Charlie pe urechi. De fapt, o parte din firele lui de blană sunt transparente, dar arată ca și cum ar fi pudrat cu aur. E un motan foarte prețios!

– Bună, Laura! Sper că fetele nu te țin din treabă.

Mama Tiei și a lui Christy venea cu pas grăbit din urmă. Le luase pe fete de la școală.

– Nu, nu-i nicio problemă. Mi-au dat vestea cea bună, zâmbi Laura. Dacă vă luați pisică, și a mea, și a voastră o să poată să stea la fereastră și să se uite una la alta!

animale cu care nu te plictisești. Așa că am strâns bani.

– Noi o să mergem probabil la Asociația pentru Protecția Pisicilor, să vedem dacă nu cumva au vreun pisoie de adoptat, îi explică mama vecinei. Deși tu ești un motan superb, nu-i așa?

Îi făcu lui Charlie semn să vină spre ea, și el își luă iarăși aerul superior.

– Lucy a luat-o pe Mittens de la Asociația pentru Protecția Pisicilor, povesti Tia. Lucy e prietena mea cea mai bună de la școală. Are o pisică foarte drăguță, alb cu negru, cu un fel de mănuși albe pe partea din față a labelor¹. Nu te îngrijora, nu e atât de drăguță ca tine, se întoarce ea spre Charlie, care părea

¹ *Mittens* în engleză înseamnă „mănuși cu un singur deget“. (n.tr.)

revoltat. Uneori mi se pare că înțelege tot ce spunem, i se adresează ea Laurei.

– Așa sunt bengalezele. Sunt extrem de inteligente. Foarte multe dintre ele se pricep să facă tot felul de chestii, de pildă să deschidă uși. Charlie al meu știe. Asta înseamnă însă că e destul de dificil să le supraveghezi. Uneori, dacă se plictisesc, sunt nesuferite. Eu n-aș putea să-l țin pe Charlie dacă n-aș lucra acasă. Dacă-aș fi plecată toată ziua, s-ar simți foarte singur.

– Pisicile au nevoie de companie, confirmă și mama Tiei. Dar eu lucrez numai după-amiezile, așa că înclin să cred c-o să ne descurcăm. (Lucra cu jumătate de normă la secretariatul școlii unde învățau cele două surori.) Oricum, ar trebui să te lăsăm să-ți vezi de treabă. Haideți, fetelor!

Tia chicoti închipuindu-și scena. Casa Laurei era chiar peste drum de a lor, așa încât cele două pisici ar fi fost într-adevăr în stare să se vadă una pe alta. Lui Charlie îi plăcea să stea pe pervaz și să privească afară. Tia îi făcea întotdeauna cu mâna când trecea prin fața casei lui.

Mângâie din nou spinarea catifelată a motanului.

– Scuză-mă, Tia, dar nu cred, spuse mama. Charlie e foarte frumos, dar e un motan cu pedigree. Probabil a fost foarte scump, mai spuse ea aruncându-i Laurei o privire ușor stânjenită. Scuze!

Laura se strâmbă ușor.

– A, nu vă faceți griji! A fost într-adevăr scump, dar îmi doream de foarte multă vreme o pisică bengaleză. Îmi plăcea enorm cum arată și citisem că sunt